

РЕШЕНИЕ

№ 78

гр. Кюстендил, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, III СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Росица Б. Сав.

Членове: Татяна Хр. К..
 Елисавета Г. Деянчева

при участието на секретаря Мая Др. Стойнева
като разгледа докладваното от Елисавета Г. Деянчева Въззивно гражданско дело № 20231500500509 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава Двадесета „Въззивно обжалване“, чл.258 и сл. от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба, депозирана от Т. Д. Т., с ЕГН *****, с адрес гр. ***, ж.к. „****“, ул. „****“ № 7, ет. 1, ап. 3а, чрез пълномощника му адвокат В. С. Н., от САК, с адрес : *** 1606, ул. „****“ № 29, ет.2, тел. ***; e-mail: veninenov@abv.bg, насочена **ПРОТИВ** Решение № 360/24.07.2023 г., постановено от състав на Районен съд – Дупница (ДРС) по гр. дело № 20231510100001 от описа на съда за 2023 г.

Твърди се в жалбата, че неправилно първостепенният съд приел двуетажната сграда от 67 кв.м. за придобита от родителите на страните в режим на съпружеска имуществена общност.

Неправилно било прието още, че вече и присъединената сграда от 126 кв.м. следва да бъде допусната до делба при квоти 5/6 за въззиваемия и 1/6 за въззивника.

Поддържано е, че ако майката на страните В. Т.а е желала издаденото само на нея разрешение за строеж на първоначалната сграда върху собственото ѝ място да се отнася и до съпруга ѝ, тя е следвало да му учреди съответното право на строеж. След като т. не е сторено, по принципа на приращението тя ставала собственик и на построеното. Всичко останало било въпрос на облигационни претенции между онези, които са участвали в строителството, в т.ч. жалбоподателя, но не и на вещноправни отношения между тях. Цитираната от РС - Дупница съдебна практика в тази връзка от 1967 година и от 1972 година (стр. 7, абз. последен) била постановена при действието на отдавна отменени нормативни актове.

Заявено е становище е, че изграденият „груб строеж“ ставал собственост на този

или на тези, на който, или на които е издадено разрешението за строеж. Смесването на вещните права със семейните отношения било твърде опасно за правото, защото в процеса на строителството могат да настъпят най-разнообразни промени в семейния статус на участниците в него.

Съгласно Разрешение за строеж № 17/01.03.2016 г. на страните по делото било разрешено да извършат: „Пристройка и надстройка към съществуваща двуетажна масивна жилищна сграда и преустройството ѝ в „къща за настаняване на туристи“. Строежът бил завършен, поради което квотите на собственост между тях по отношение на новопостроеното следвало да е по 1/2, а не както е приел съдът - 5/6 ид.ч. за К. Т., и 1/6 ид.ч. за Т. Т.. Останалото пък било въпрос на облигационни отношения, които щели бъдат предмет във втората фаза на делбата, при уреждане сметките между съделителите.

Неправилен също бил и изводът на съда за недопустимост на искането да бъде обявен договора за дарение от бащата към К. Т. за недействителен. Съдът приел, че т. искане е преклудирано, защото било предявено едва в писмената защита. По своята правна същност обаче, то представлявало възражение за нищожност на договор, което съгласно правната теория и практика не се погасявало по давност, не се обхващало от преклузия, и което може да бъде предявявано без ограничение във времето.

При посочените съображения жалбоподателят счита, че атакуваното решение е неправилно в частта му по т. 2 и т. 3 от диспозитива, с който съдът е допуснал делба между страните при квоти - 5/6 ид.ч. за К. Т. и - 1/6 ид.ч. за Т. Т..

Поради т. се иска то да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което да бъде прието, че квотите между страните са: 2/3 ид.ч. за К. Т. и 1/3 ид.ч. за Т. Т. по отношение сградата по т. 2 от диспозитива, а по отношение на сградата по т. 3 от диспозитива - по 1/2 за всеки от тях.

Не са заявени са доказателствени искания.

В законоустановения срок по чл. 263 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от К. Д. Т., с ЕГН *****, с адрес гр. ***, кв. „****“ 12 А, ет. 5, ап. 93, чрез адвокат К. П. от Адвокатска колегия, гр. ***, с адрес на кантората: гр. ***, ул. „****“ № 2Б, вх. Б, ет. 1.

Оспорва се въззивната жалба като неосн.телна, като се сочи, че постановеното съдебно решение е правилно, законосъобразно и обосн.но. При неговото постановяване не били допуснати нарушения на материалния закон нито на процесуалните правила. Фактическата страна по спора била изяснена съобразно събраните по делото доказателства - поотделно и в тяхната съвкупност. Направените правни изводи били обосн.ни, а релевираните във въззивната жалба оплаквания - голословни.

Правилно съдът дал правната квалификация на иска, като е приел, че е предявен такъв с правно осн.ние чл. 34 вр. чл. 341 и следващите ГПК. Правилно описал и приел и фактическата обстановка на спора.

Спорно по делото било обстоятелството относно т. кога и от кого е построена масивната жилищна сграда, със застроена площ от 67 кв. м., състояща се от два етаж, изградена в УПИ, представляващ имот с планоснимачен № ***, както и лична собственост или такава в режим на съпругеска имуществена общност е тази сграда. Именно т. обстоятелство се оспорвало и във въззивната жалба.

В случая твърденията на ответника, че сградата е построена (завършена до етап „груб строеж“) след смъртта на В. К.. Та - починала на *** г., както и че именно той е участвал със средства и труд в строежа на сградата, останали изцяло недоказани, а и категорично оборени от събрания доказателствен материал по делото.

Така от разпита на всички свидетели по делото С. Й. Л., К. П. Г., Б. И. К., М. В. Г. (всички свидетели незаинтересни такива и с придобити преки впечатления от събитията) се установило, че сградата е завършена в груб строеж през 1986 г., тоест по време на брака на праводателите на страните в процеса. Предвид т. била придобита от родителите на страните в режим на съпругеска имуществена общност.

В т.см. съдебната практика приемала, че когато по време на брака е построена сграда (макар и върху лична собственост на единият съпруг - което обстоятелство се оспорва в насрещната въззивна жалба) - тази сграда е съпругеска имуществена общност. В горния смисъл били Тълкувателно решение № 121 от 1967 г. на ОСГК на ВС, ППВС № 5 от 31.10.1972 г. по гр. д. № 4 от 1972 г., т. 4 и др.

Неправилно било и твърдението, че изграденият „груб строеж“ ставал собственост на този, на който е издадено разрешението за строеж, след.телно този строеж не ставал съпругеска имуществена общност.

Сочи се, че когато построеното съставлява сграда, без значение било дали се изгражда от собственика на терена или трето лице - подобрител на чужд имот. Построеното като нов обект на правото на собственост, възниквало от момента на изграждане на сградата в груб вид - т.е. „карабина“, в която насока съществувала и установена от съдилищата практика, изразена и в мотивите на Решение No 865/20.10.1993 г. по гр.д. No 408/93 г. на I отд. на ВС. В тези решения се приемало, че „изградената по време на брака сграда на имот, индивидуална собственост на единия съпруг, се включва в съпругеската имуществена общност, само ако е довършена до определена степен на самостоятелност в груб строеж-карабина“. С оглед на тези съображения следвало, че когато построеното е в терен, лична собственост, на лице което е в брак, то съсобствеността се придобивала в режим на СИО.

Тоест, построената в дворно място на единия съпруг жилищна сграда била обща, ако е построена по време на брака при общ принос на съпрузите, като правнозначим за придобиване правото на собственост бил моментът на построяването на сградата до етап на груб строеж.

В случая по делото се установил както етапът на построяване, така и приносът на всеки от съпрузите. В т.см. свидетелите заявили, че сградата е строена съвместно от В. Та и Д. Ти – поз.ва се на Решение № 54/24.03.2010 година по гр.дело N s 5016/2008 година, образувано по описа на I отд. на ВКС.

Наред с т., двуетажната масивна жилищна сграда със застроена площ от 67 кв. метра, попадала изцяло в предметния обхват на разп. на чл. 13, ал. 1 СК 1968 (отм.), определящ статута ѝ на семейна общност, установен от действието на цитираната по-горе правна норма. (В този смисъл било и ТР № 110/02.12.1968г. на ОСГК, според което установеният с чл. 13 СК от 1968 г. режим на имуществени отношения е единственият законен режим за отношенията между съпрузите от момента на влизане в сила на СК. Според същото ТР режим на имуществена разделност е недопустим, освен по изключение, по отношение на имуществата, придобити по време на брака, но по дарение, наследство или върху движими вещи, служещи за лично ползване на съпруга или за упражняване на професия, когато същите са придобити от този съпруг, каквато построената в имота в края на 1986 г. жилищна сграда не била.).

Горните изводи не се променяли и при действието на СК от 1985г. (отм.), в сила към датата на възникване на правото на собственост върху жилищната сграда в патримониума на родителите на съделителите. Този кодекс запазвал въведения от Кодекса от 1968г. режим на имуществена общност между съпрузите (чл. 19 СК 1985 /отм/), а приложното му поле се простирало и по отношение на имуществените отношения между съпрузи по заварени бракове. (§ 4 ДР на СК от 1985 /отм./) и действащ към датата на смъртта на В. Т.а в имуществените й отношения със съпруга й Д. Т..

Нещо повече - с разпоредбата си от чл. 19, ал. 3, СК от 1985 /отм./ въвеждал оборимата презумпция за съвместен принос на съпрузите в придобиването на вещи в режим на съпругеска имуществена общност, който съгласно посоченото в ал. 2 от същата норма можел да бъде не само финансов, но и да се изразява в грижи за семейството и децата и работа в домакинството. Цитираната по-горе презумпция за наличието на съвместен принос и на двамата родители на съделителите, не била оборена от страна на ответника в хода на приключилото съдебно дирене при условията на пълно и главно доказване.

Правилно съдът приел и че съгласно разпоредбата на чл. 97 от ЗС, когато чужда вещ е присъединена като част към главна вещ, по такъв начин, че не би могла да се отдели без съществено повреждане на главната вещ, собственикът на тази вещ придобивал правото на собственост и върху присъединената част, при задължение да обезщети нейния собственик. При т., доколкото правата на страните в сградата с площ от 67 кв.м от 2005г., били 5/6 идеални части за ищеца и 1/6 идеална част за ответника, и разрешението за строеж на сградата с идентификатор № ***.2, със застроена площ от 126 кв. м., брой етажи 3 е от 2016г., тази сграда също следвало да се допусне до делба при права между страните 5/6 идеални части за ищеца и 1/6 идеална част за ответника.

Сочи се, че когато построеното при реализирано пристрояване и надстрояване не представлявало самостоятелен обект на собственост, а несамостоятелна част (какъвто бил настоящият случай), следвало да се приложи чл. 97 от ЗС и да се приеме, че допълнителните площи са присъединени към главната вещ. Т. тълкуване се осн.вало на правилото, че собствеността не може да възникне върху несамостоятелен обект. За такъв обект вали правилата на чл. 97 или чл. 98 от ЗС - той или следвал режима на главната вещ, или се присъединявал, но не към земята, а чрез неделимото му свързване с друга главна вещ – цитира в този смисъл Решение № 137 от 17.08.2010 г. на ВКС, постановено по гр. д. № 3954/2008 г., II г. о.

Иска се въззивната жалба на Т. Д. Т., да бъде оставена без уважение, като се потвърди атакуваното решение в обжалваната му от него част.

В срока по чл. 263, ал. 2 от ГПК е постъпила и насрещна въззивна жалба от К. Д. Т., насочена против Решение N о 360/24.07.2023 г., постановено по гр. д. № 20231510100001 по описа за 2023 година, в частта в която съдът е допуснал до делба: Поземлен имот с идентификатор № *** по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. ***, одобрени със Заповед № РД-18- 15/19.02.2008 г. на Изпълнителния директор на АГКК-***, последно изменение със Заповед № РД-18- 11680/02.09.2014 г. на Началника на СГКК - Кюстендил, с административен адрес: гр. ***, п.к. 2650, ул. „***“ № 57, със площ от 532 кв. м, трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване (до 10 м), стар идентификатор: няма, номер по предходен план: ***, квартал 67, квартал: 67, парцел IV, при съседни поземлени имоти с идентификатори: № ***, № ***, № ***, № ***, № ***, при следните квоти: - 2/3 идеални части за К. Д. Т., с ЕГН *****; - 1/3

идеална част за Т. Д. Т., с ЕГН *****, от гр. ***, кв. „***“, ул. „***“ № 7, ет. 1, ап. 3А.

В тази му част решението било неправилно, незаконосъобразно и необосн.но. При неговото постановяване били допуснати нарушения на материалния закон и на процесуалните правила.

Сочи се, че с Нотариален акт за дарение на недвижим имот № 142, том III, дело № *** г., дядото на ищеца и ответника дарил на дъщеря си В. К.. Та - майка на ищеца и ответника, процесния поземлен имот, който към този момент е бил с площ от 332 кв. м.

С Нотариален акт за собственост върху недвижим имот придобит по регулация № 37, том IV, дело № *** г., В. К.. Та - майка на ищеца и ответника по време на брака си с Д. С. Т. - баща на ищеца и ответника, е придобила по регулация още. 220 кв. м. от процесния поземлен имот.

В. К.. Та починала на *** г., като същата оставила наследници: Д. С. Т. - съпруг, К.; Д. Т. - син и Т. Д. Т. - син. Същите били наследили по равна част от наследството ѝ, а именно по 1/6 ид. част.

С Нотариален акт № 107, том II, рег. № ***, дело № *** г. на С. М., вписана в НК под № 058 и с район на действие РС Дупница, Д. С. Т. - баща на ищеца и ответника прехвърлил на ищеца К. Д. Т., притежаваните от него 4/6 ид. части (2/3 ид. части) от процесния недвижим имот - Поземлен имот с идентификатор № ***, ведно с изградената в имота Масивна жилищна сграда, със застроена площ от 67 кв. м., състояща се от два етажа.

Към датата на придобиването на недвижимия имот - предмет на делбата, чрез дарение в полза на съпругата В. Та (нот. акт за дарение № 142, том 3, дело ***г.) имуществените отношения между съпрузите били регулирани от правилата на чл. 13 СК от 1968г. (отм.). От приложения към иск.та молба акт за дарение се установявало, че към момента на придобиването му по посочения по-горе ред, имотът е представлявал парцел III-1120 с площ от 332 кв. метра. От нот. акт № 37, том IV, дело №*** от 12.10.1983г. се установявало, че към имота, придобит от съпругата В. Та и представляващ нейна индивидуална собственост с оглед правилата на чл. 13 СК 1968 (отм.), по регулация, по време на брака, по възмезден начин било придадено и празно дворно място с площ от 220 кв. метра от имот 590, кв. 67, собственост на Стоил Василев Гаваски.

По действащия регулационен план на гр. *** към датата на придаването по регулация, придобитият от майката на съделителите недвижим имот съставлявал парцел IV-***, кв. 67. Със завършване на процедурата по придаване по регулация имотът, върху който в периода 84-86 г. започнало строителството на старата жилищна сграда, придобил настоящия си вид, а именно: парцел IV - ***, кв. 67, целият с площ от 552 кв. метра и е станал годен за застрояване.

Съгласно нормата на чл. 98 от ЗС принадлежността (в случая придадената по регулация част към процесния недвижим имот с нот. акт от 12.10.1983г.) следвала главната вещ, освен ако не е уговорено друго. В конкретния случай друго било уговорено в разп. на чл. 13, ал. 1 СК от 1968 (отм.), по силата на който „*недвижимите имоти и движимите вещи, придобити от съпрузите по време на брака, принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо от т. на чие име са придобити.*“. След.телно, към датата на обособяването му в годен за застрояване вид имотът, представлявал съпругеска имуществена общност.

Предвид гореизложеното К. Д. Т. станал собственик на 5/6 ид. части от процесния имот, като 4/6 ид. части били придобити от него на осн.ние договор за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане, обективиран в Нотариален акт № 107, том II, рег. № ***, дело № *** г. на С. М., вписана в НК под № 058 и с район на действие Р С Дупница, 1/6 ид. част била придобита от него по наследство от починалата му майка В. К.. Т.а, а Т. Д. Т. е станал собственик на 1/6 ид. част от процесния имот, придобита от него по наследство от починалата му майка В. К.. Т.а.

При развитите съображения се иска да бъде отменено Решение № 360/24.07.2023 г., постановено по гр. д. № 20231510100001 по описа за 2023 година, в частта в която съдът е допуснал до делба: Поземлен имот с идентификатор № *** по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. ***, одобрени със Заповед № РД-18- 15/19.02.2008 г. на Изпълнителния директор на АГКК-***, последно изменение със Заповед № РД-18- 11680/02.09.2014 г. на Началника на СГКК - Кюстендил, с административен адрес: гр. ***, п.к. 2650, ул. „****“ № 57, със площ от 532 кв. м, трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване (до 10 м), стар идентификатор: няма, номер по предходен план: ***, квартал 67, квартал: 67, парцел IV, при съседни поземлени имоти с идентификатори: № ***, № ***, № ***, № ***, № ***, при следните квоти: - 2/3 идеални части за К. Д. Т., с ЕГН *****, - 1/3 идеална част за Т. Д. Т., с ЕГН *****, от гр. ***, кв. „****“, ул. „****“ № 7, ет. 1, ап. 3А и да допуснете делба при следните квоти: - 5/6 идеални части за К. Д. Т., с ЕГН *****, - 1/6 идеална част за Т. Д. Т., с ЕГН *****, от гр. ***, кв. „****“, ул. „****“ № 7, ет. 1, ап. 3А.

Своевременно е постъпил и отговор на насрещната въззивна жалба от Т. Д. Т., чрез пълномощника му и съдебен адресат адвокат В. С. Н. от Софийската АК.

Изразено е мнение, че тя не отгря на изискванията за съдържание по см. на чл. 263, ал. 2 от ГПК, поради което не следвало да бъде квалифицирана като „насрещна“. Отделно от т. в нея липсвало отбелязване да е приложен документ за платена държавна такса съгласно изискването на чл. 261, т. 4 от ГПК.

Оспорват се твърденията и оплакванията в жалбата на К. Т. относно квотите, при които той счита, че следва да бъде допусната делбата, тъй като същите не намирали опора нито в закона, нито във фактите по делото.

Съображения в този смисъл се съдържали в нег.та въззивна жалба.

По реда на чл. 129, ал. 2, вр. чл. 127, ал. 1, т. 4 и 5 ГПК и в съответствие с ТР № 1/17.07.2001 г., т. 4 и ТР № 1/9.12.2013 г., т. 5 на ОСГТК на ВКС, в изпълнение на указанията на въззивния съд, ищецът в първоинстанционното производство е уточнил с молба вх. № 1/2024 г., че предмет на иска за делба е **Поземлен имот с идентификатор № ***** по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. ***, одобрени със Заповед № РД-18- 15/19.02.2008 г. на Изпълнителния директор на АГКК-***, последно изменение със Заповед № РД-18- 11680/02.09.2014 г. на Началника на СГКК - Кюстендил, с административен адрес: гр. ***, п.к. 2650, ул. „****“ № 57, със площ от 532 кв. м, трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване (до 10 м), стар идентификатор: няма, номер по предходен план: ***, квартал 67, квартал: 67, парцел IV, при съседни поземлени имоти с идентификатори: № ***, № ***, № ***, № ***, № ***, **ведно с построената в имота сграда с идентификатор № ***.2** със застроена площ от 126 кв.м., брой етажи 3, с

предназначение: курортна, туристическа сграда. Наведени са дови, че сградата от 67 кв.м., в следствие на извършено пристрояване и надстрояване е увеличила площта си и понастоящем представлява сграда с идентификатор № ***.2 със застроена площ от 126 кв.м.

С оглед предоставена възможност за изразяване на становище по постъпилото уточнение, въззивникът – ответник пред първата инстанция – Т. Т., не сочи доводи и съображения, като по същество поддържа жалбата си.

В съдебно заседание постъпилите жалби се поддържат.

Съдът като съобрази доводите във въззивната жалба, както и събраните доказателства по делото, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Първоинстанционното производство е образувано по иск. молба на К. Д. Т., с ЕГН *****, от гр. ***, кв. „****“ 12 А, ет. 5, ап. 93, чрез адвокат К. П. от Адвокатска колегия, гр. ***, против Т. Д. Т., с ЕГН *****, от гр. ***, кв. „****“, ул. „****“ № 7, ет. 1, ап. 3А.

В иск.та молба е било поддържано, че страните са съсобственици на поземлен имот с идентификатор № *** по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. ***, одобрени със Заповед № РД-18- 15/19.02.2008 г. на Изпълнителния директор на АГКК-***, последно изменение със Заповед № РД-18- 11680/02.09.2014 г. на Началника на СГКК - Кюстендил, с административен адрес: гр. ***, п.к. 2650, ул. „****“ № 57, със площ от 532 кв. м, трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване (до 10 м), стар идентификатор: няма, номер по предходен план: ***, квартал 67, квартал:67, парцел IV, при съседни поземлени имоти с идентификатори: № ***, № ***, № ***, № ***, № ***, **ведно с изградената в имота сграда** с идентификатор № ***.2, със застроена площ от 126 кв. м., брой етажи 3, с предназначение: курортна, туристическа сграда, който имот по документ за собственост представлява: УПИ, представляващ имот с планоснимачен № ***, за който е отреден парцел IV, в квартал 67, по действащия регулационен план на гр. ***, с предназначение — за обществено обслужване, целият имот с площ 552 кв. м., с улична и дворна регулация, утвърдени със Заповед № 1031/16.07.1982 г., на кмета на Община ***, който имот е идентичен с УПИ представляващ имот с планоснимачен № 1120 за който с отреден парцел III, попадащ в квартал 46, при граници и съседни: улица заключена между осови точки 209- 208, УПИ № 588 за който е отреден парцел V — собственост на наследниците на Й. Б. Л. и Б. Л., УПИ планоснимачен № 580 за който е отреден парцел XIII, собственост на И. М. Г., УПИ планоснимачен № 579 за който е отреден парцел XV - собственост на П. К. П. и Н. П., УПИ планоснимачен № 590 за който е отреден парцел III - собственост на Р. Ст. Цол., **ВЕДНО** с построената в имота масивна жилищна сграда, със застроена площ от 67 кв. м., състояща се от два етажа.

Поддържано е било още, че правата на страните в съсобствеността са:

К. Д. Т. 5/6 ид. части, придобита от него по наследство от починалата му майка В. К.. Т.а и на осн.ние договор за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане, обективизиран в Нотариален акт № 107, том II, рег. № ***, дело № *** г. на С. М., вписана в НК под № 058 и с район на действие РС – Дупница;

Т. Д. Т. е собственик на 1/6 ид. част, придобити от него по наследство от починалата му майка В. К.. Т.а.

Наведени са били и доводи, че по силата договор за дарение, материализиран в

Нотариален акт за дарение на недвижим имот № 142, том III, дело № *** г., дядото на страните дарил на тяхната майка и нег. дъщеря В. К.. Та, процесния поземлен имот, който към този момент бил с площ от 332 к. м.

С Нотариален акт за собственост върху недвижим имот придобит по регулация № 37, том IV, дело № *** г., В. К.. Та - майка на ищеца и ответника по време на брака си с Д. С. Т. - баща на ищеца и ответника, придобила по регулация още 220 кв. м. от процесния поземлен имот.

С Разрешение за строеж № 49/05.07.1984 г. на В. К.. Та бил разрешен строеж на вила в УПИ, представляващ имот с планоснимачен № ***. Към този момент тя била в законен брак с Д. С. Т..

Въз осн. на издаденото разрешение за строеж по време на брака В. К.. Та и Д. С. Т. изградили масивна жилищна сграда, със застроена площ от 67 кв. м., състояща се от два етажа.

В. К.. Та починала на *** г., като оставила наследници: Д. С. Т. - съпруг, К. Д. Т. - син и Т. Д. Т. — син. Те наследили по равна част от наследството ѝ, а именно по 1/6 ид. част.

Видно от приобщения Нотариален акт № 107, том II, рег. № ***, дело № *** г. на С. М., вписана в НК под № 058 и с район на действие РС - Дупница, Д. С. Т. - баща на страните по делото, прехвърлил на ищеца К. Д. Т., притежаваните от него 4/6 ид. части (2/3 ид. части) от процесния недвижим имот - Поземлен имот с идентификатор № ***, ведно с изградената в имота масивна жилищна сграда, със застроена площ от 67 кв. м., състояща се от два етажа.

При посочените обстоятелства К. Д. Т. станал собственик на 5/6 ид. части от процесния имот, като 4/6 ид. части били придобити от него на осн. на договор за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане, обективиран в Нотариален акт № 107, том II, рег. № ***, дело № *** г. на С. М., вписана в НК под № 058 и с район на действие РС Дупница, а 1/6 ид. част по наследство от починалата му майка В. К.. Та.

Т. Д. Т. станал собственик на 1/6 ид. част от процесния имот, придобита от него по наследство от починалата му майка В. К.. Та.

Посочено е още, че страните се снабдили с Разрешение за строеж № 17/01.03.2016 г. в качеството им на съсобственици на сграда с идентификатор № ***.2, като им било разрешено да извършат строителство на строеж „Пристройка и надстройка към съществуваща двуетажна масивна жилищна сграда и преустройството ѝ в „Къща за настаняване на туристи“.

С Удостоверение за въвеждане в експлоатация № 6/13.04.2022 г. строежът, изграден въз осн. на Разрешение за строеж № 17/01.03.2016 г., бил въведен в експлоатация. Твърди се, че всички разходи за т. били заплатени единствено от страна на ищеца К. Д. Т., а те възлизали на сума от 300 000 лева.

Заявено е било, че страните не могат доброволно да разделят съсобствените имоти.

Поради изложеното е било поддържано искане да бъде постановено решение, с което да се допусне делба на описаните имоти при посочените квоти.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран отговор на иск.та молба от ответника, чрез пълномощника му адв. Н., в който се оспорват правата в съсобствеността, сочени от ищеца в иск.та молба, като се излагат съображения, че бащата на страните имал само

1/3 идеални части и не е могъл да прехвърли на ищеца 5/6 идеални части от процесния имот, доколкото майката на страните придобила имот от 332 кв. метра на 05.12.1978г. от нейния баща чрез дарение и полученото от нея съставлявало индивидуална собственост, а не съпругеска имуществена общност.

Оспорено е твърдението на ищеца, че разходите за построяването на вила – индивидуален проект са поети от ищца.

В хода на производството са събрани множество писмени доказателства, от анализа на които е установимо, че:

К. И. А. - дядо на страните, дарил на дъщеря си В. К.. Та – тяхна майка, поземлен имот № 1120, парцел III в кв. 46 по плана на *** с площ от 332 к. м. – в т.см. Нотариален акт за дарение на недвижим имот № 142, том III, дело № *** г.

Видно от приобщения Нотариален акт за собственост върху недвижим имот придобит по регулация № 37, том IV, дело № *** г., В. К.. Та - майка на страните, по време на брака си с Д. С. Т. – техен баща, придобила по регулация още 220 кв. м. към процесния поземлен имот.

Видно от удостоверение за сключен граждански брак № 880, родителите на страните в процеса са сключили граждански брак на 19.07.1964 г.

От представеното Разрешение за строеж № 49/05.07.1984 г. е видно, че на В. К.. Та, по време на брака ѝ с Д. С. Т., било разрешено да построи вила в УПИ, представляващ имот с планоснимачен № ***.

Според данните в Удостоверение за наследници № 000359/19.04.2022г. В. К.. Та починала на *** г., като оставила наследници по закон: Д. С. Т. - съпруг, К. Д. Т. - син и Т. Д. Т. — син.

Д. С. Т. прехвърлил на сина си К. Д. Т. притежаваните от него 4/6 ид. части (2/3 ид. части) от процесния недвижим имот - Поземлен имот с идентификатор № ***, ведно с изградената в имота масивна жилищна сграда, със застроена площ от 67 кв. м., състояща се от два етажа – спр. Нотариален акт № 107, том II, рег. № ***, дело № *** г. на С. М., вписана в НК под № 058 и с район на действие РС – Дупница.

С Разрешение за строеж № 17/01.03.2016 г. на ищеца и ответника като съсобственици на сграда, построена в процесния поземлен имот, било разрешено да извършат строителство на строеж: „Пристройка и надстройка към съществуваща двуетажна масивна жилищна сграда и преустройството ѝ в „Къща за настаняване на туристи“.

Страните не спорят, че т. строителство е реализирано, като видно от Удостоверение за въвеждане в експлоатация № 6/13.04.2022 г., строежът, изграден въз осн. на Разрешение за строеж № 17/01.03.2016 г., е въведен в експлоатация.

С Разрешение за строеж № 50/01.08.2013 г. на страните в процеса е разрешено строителство на плътна ограда.

Приети по делото са и Разрешително относно строителното изпълнение по стопански начин на жилищната сграда на В. К.. Та; фактура № 09097/23.08.1984 г.; фактура № 586652/05.07.1985 г.; експедиционна бележка №00303/0301.1986 г.; фактура №534027/26.12.1983 г. и вносна бележка от 06.04.1987 г., както и представените от Община *** вх. № 5412/12.06.2023 г. документи – заверено копие от одобрен проект № 43/1984 г. за „Жилище“ в УПИ, представляващ парцел IV-***, кв. 67 по рег. план на гр. ***, с възложител В. К.. Та.

Събрани са гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетелите С. Й.

Л., К. П. Г., Б. И. К. и М. В. Г..

При тези данни първостепенният съд е постановил съдебен акт, с който е допуснал до делба процесните имоти:

Пред въззивната инстанция допълнително е представена Скица на сграда № 15-141053/13.02.2024 г., в който смисъл съдът е давал указания. Уточнен е и предметът на делбата.

При тази фактическа обстановка, от правна страна съдът приема следното:

По допустимостта на въззивната жалба: Депозираната въззивна жалба отгря на изискванията по чл. 260 ал. 1, т. 1, т. 2, 4 и 7 и 261 ГПК, депозирана е в срока по закон (За обжалваното решение въззивникът е уведомен на 10.08.2023 г., а въззивната жалба е подадена на 23.08.2023 г.), от страна в първоинстанционното производство, с интерес от обжалването, респ. е допустима.

По осн.телността на жалбите:

По арг. от разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни осн.ния в жалбата като следи служебно за спазването на императивните материалноправни норми, по указанията на т. 1 на ТР№ 1/2013 г. ОСГТК на ВКС.

С оглед горното при извършената служебна пров. на обжалваното решение, се констатира, че то е валидно. Постановено е от ненадлежен орган в ненадлежен състав, с оглед правораздавателната власт на съда, в писмена форма, и е подписано от постановилия го съдия.

То и е допустимо в проверяваната част, с изключение на произнасянето досежно Масивна жилищна сграда, със застроена площ от 67 кв. м., състояща се от два етажа, построена в ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор № ***, респ. в тази му част подлежи на обзсилване.

Правило е, че делбата е уредена като способ за прекратяване на съсобственост върху индивидуално определени вещи.

Правило е също, че може да се дели само вещ, която е самостоятелен обект на вещни права и съществува към момента на даване ход на устните състезания. Липсата на такъв обект лишава от съдържание правото на собственост, тъй като то може да съществува само върху индивидуално определен имот. Именно заради т. и една от предпоставките за допустимост на иска за делба е тя да е поискана по отношение на годни за делба обекти. Начинът по който съделителите (едновременно ищци и ответници в делбения процес) са описали и обособили съсобствените вещи не е обвързващ за съда, като от изложените в иск.та молба факти и обстоятелства, той следва да определи предмета на делбата в съответствие със сочените характеристики на вещите.

В случая не са налице данни Масивна жилищна сграда, със застроена площ от 67 кв. м., състояща се от два етажа, построена в ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор № ***, да съществува като самостоятелен обект правото на собственост към момента.

От ангажираните по делото е установимо, че с извършеното по силата на Разрешение за строеж № 17/2016 г. надстрояване и пристрояване на съществуващата сграда от 67 кв., към нея е присъединена вещ по смисъла на чл.97 от ЗС, която понастоящем представлява Сграда с идентификатор № ***.2, със застроена площ от 126 кв. м., брой етажи 3, с предназначение: курортна, туристическа сграда – съгл.

Скица на сграда № 15-141053 от 13.02.2024 г. В този смисъл следва да се приеме, че старата сграда с площ от 67 кв. м. е изгубила значението си на самостоятелна жилищна сграда, респ. атакуваното съдебно решение досежно т. 2 от диспозитива му, е постановено по недопустим иск. В тази част е била налице и нередовност на иск.та молба, доколкото тя е съдържала вътрешни противоречия - от една страна се говори за две жилищни сгради, а от друга се сочи, че първоначалната (главната) двуетажна сграда и пристроеното и надстроеното към нея са функционално свързани и представляват една сграда. Тази нередовност е отстранена в хода на въззивното производство, като ищецът недвусмислено е посочил в уточнителната си молба, че предмет на делбата е само поземлен имот с идентификатор № ***, и Сграда с идентификатор № ***.2. Посочил е също, че сградата от 67 кв.м. не съществува като самостоятелна, а в следствие на извършеното пристрояване и надсрояване, съществува като един обект на правото на собственост с идентификатор ***.2. Поради т. решението в тази му част е недопустимо и ще бъде обезсилено.

В останалата му част атакуваното решение не страда от пороци, налагащи обезсилването му.

По осн.телността на иска и доводите във въззивната жалба:

Предявените иски са с правно осн.ние чл. 69 ЗН за допускане до делба на недвижими имоти, за които ищецът твърди, че са съсобствени на страните по делото.

Съгласно разпоредбата на чл. чл. 344, ал. 1, изр. 1 ГПК в решението за допускане на делбата съдът се произнася по въпросите между кои лица и за кои имоти ще се извърши тя, както и каква е частта на всеки сънаследник, респ. съсобственик. Разпоредбата е от императивен порядък, тъй като е насочена да обезпечи действителното установяване на правото на делба за всеки съделител, за да се прекрати имуществената общност по начин, който държи сметка за притежаваните от тях права, тъй като в противен случай би било налице неосн.телно разместване на блага между съсобствениците при уравниение на техните дялове. В този смисъл въззивният съд, пред когото е пренесено производството по допускане на съдебната делба, е длъжен да обезпечи правилното приложение на императивния материален закон, който определи правата на съделителите в съсобствеността и допусне делбата при законните квоти, независимо от оплакванията във въззивната жалба.

*Досежно поземления имот с идентификатор № ***:*

Поземленият имот е придобит от майката на страните през 1978 г. по силата на договор за дарение в Нотариален акт № 42/1978 г.

През 1983 г. към него са придадени по регулация още 220 кв.м., видно от Нотариален акт № 49/1984 г.

Бракът между родителите на страните бил сключен през 1964 г. и прекратен със смъртта на В. Т.а на *** г.

При тези установени данни следва да се изясни, че до 1.01.2001 г. дворищната регулация има непосредствено отчуждително действие - така чл. 110 ЗТСУ (отм). Съдебната практика, съобразявайки се с нормата на чл. 31 ал.1 ЗТСУ /отм./, приема отчуждителното действие на дворищно-регулационния план за условно – ако регулацията е приложена. С Тълкувателно решение № 3 от 15.07.1993 г. по гр.д. № 2/1993 г., ОСГК на ВС се приема, че прилагането на регулацията е възможно по три начина – чрез плащане - чл. 33, ал.1 изр.1 ЗТСУ /отм./, чрез владение и придобиване по давност на придаваемото се място от имот към съседен парцел от този от съседите, който е останал във владение на т. място / чл. 33, ал.1 изр.2 ЗТСУ /отм./, или чрез

издаване на констативен нот. акт на осн.ние чл. 134, ал.3 ЗТСУ /отм./.

В случая наследодателят В. Т.а е призната за собственик по регулация на процесните 140 кв.м. и този акт я легитимира като собственик, до опровергаване на констатациите на нотариуса – спр. ТР № 11/2012 г. на ОСГК. Поради т. и изхождайки от правилото, че дворищната регулация се счита приложена тогава, когато са уредени сметките за придадения имот и в резултат на т. той е завзет на база съставен нотариален акт за придаваемостта, а в случая доводи в обратен смисъл не са наведени, съдът приема, че процесът по прилагане на регулацията е приключен и тя е стабилизирана.

Така се поставя въпросът дали придаденото има характер на лична или на семейна собственост. Отговорът му е предпоставен от характера на съпружеската имуществена общност като правен институт.

Режимът на съпружеската имуществена общност е въведен с влизане в сила на Семейния кодекс от 1968 г. (отм.). Нормата на чл. 13, ал.1 от него предвижда, че всички недвижими и движимите вещи и права върху вещи, придобити от съпрузите през време на брака, принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо на чие име са придобити, и служат за задоволяване нуждите на семейството. С ал. 2 от посочената норма от обхвата на имуществената общност са изключени недвижимите и движимите вещи и права върху вещи, придобити преди брака, както и такива вещи и права, придобити през време на брака по наследство, дарение или по реда на чл. 389 а-389д ГПК (отм.), както и движимите вещи, придобити от единия съпруг през време на брака, които му служат за обикновено лично ползване или за упражняване на занятие.

Със задължителни указания по прилагането на закона в т.3 от ППВС № 5/ 1972 г. е прието, че не принадлежат общо на двамата съпрузи и придобитите през време на брака недвижими и движими вещи и права върху вещи, ако придобиването е станало със средства, получени срещу вещи, индивидуална собственост на единия съпруг, които той е притежавал преди брака или получени по време на брака по наследство или дарение.

При действието на СК от 1968 г. и на СК от 1985 г. правната уредба на имуществените отношения между съпрузите има императивен характер и изключва възможността тези отношения да бъдат уредени от съпрузите по начин, различен от предвидения в закона.

При изложените обстоятелства следва да се приеме, че придаденото по регулация към парцел IV, имот планосн. N *** в кв.67 по плана на гр. ***, от имот планосн. N 590 в кв.67, е индивидуална собственост на В. Т.а. Придадената по регулация част не представлява отделен обект на собственост, поради което и не може да се счита, че е придобита от двамата съпруги в режим на съпружеска имуществена общност. Тази част се присъединява към главната вещ (имотът - индивидуална собственост на съпругата), поради което на осн.ние чл.97 от ЗС е станала индивидуална нейна собственост, а не съпружеска имуществена общност. В този смисъл са Решение № 756/19.03.1969г. по гр. д. № 283/1969г. на ВС, I г. о., решение № 398/1972г. на ВС, III г. о., Решение № 2161/1972г. на ВС, I г. о., Решение № 115/1973г. на ВС, I г. о. В т.см. е и Решение № 24 от 28.07.2011 г. на ВКС по гр. д. № 429/2010 г., IV г. о., ГК), според което "собственик на придаваеми се по регулация части от съседни имоти е само собственикът на парцела, към който те се придават. Да се приеме противното относно случаите на придаване по време на брака на части към имот, лична собственост на единия съпруг, би било в нарушение на забраната по чл. 59, ал. 1

от ЗТСУ (отм.)."

И доколкото бракът между родителите на страните е бил прекратен със смъртта на съпругата през 1987 г., т.е. при действието на СК от 1985 г., следва да се приеме, че в патримониума на законните ѝ наследници - на осн.ние чл. 5, ал.1 и чл. 9, ал.1 от ЗН, са възникнали права, като всеки от законните ѝ наследници - двамата ѝ сина и съпругът ѝ, е придобил по 1/3 идеална част от имота.

Към притежаваната по този ред 1/3 ид. ч. ответникът К. Т. придобил от своя баща още 2/3 ид. ч. – спр. Нотариален акт № 107/2005 г. Но, тъй като основен принцип по отношение на производните придобивания в гражданското право е, че едно лице не може да прехвърли повече права, отколкото само притежава, респ. и „никой не може да придобие повече права, отколкото предходният собственик е имал”, а Д. Т. се е разпоредил с 2/3 ид. ч. от имот, притежавайки реално само 1/3 ид.ч. от него, следва да се приеме, че за разликата над 1/3 ид.ч. сделката, материализирана в посочения нотариален акт, не е породила вещно-прехвърлителен ефект.

Така делбата на процесния поземлен имот следва де се допусне при права – 1/3 ид. ч. за Т. Т. и 2/3 ид ч. за К. Т..

До идентичен извод е достигнал и първостепенният съд, заради което атакувания съдебен акт в тази му част ще бъде потвърден.

*Досежно сграда с идентификатор № ***.2, със застроена площ от 126 кв. м., брой етажи 3, с предназначение: курортна, туристическа сграда:*

В тази част липсва спор между страните, че сградата съществува. Липсва спор и по т., че е тя е обособена като самостоятелен обект в настоящия си вид в следствие на извършено пристрояване и надстрояване към основната сграда с площ от 67 кв. м.

Спори се по правата на страните в съсобствеността.

За изясняването на спорния въпрос следва да се посочи, че с Постановление № 5 от 1972 г. на Пленума на Върховния съд е прието, че построената по време на брака сграда върху земя, индивидуална собственост на единия съпруг, представлява съпругеска имуществена общност и принадлежи общо на двамата съпрузи. Този извод на Върховния съд е мотивиран с императивния характер на нормата на действащия към онзи момент чл. 13 от Семейния кодекс от 1968 г., съгласно който придобитите от съпрузите през време на брака недвижими и движими вещи и права върху вещи принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо на чие име са придобити.

За да се говори за съсобственост от вида на бездял.та такава (СИО), по отношение на изграденото по време на брака следва да са налице следните кумулативно необходими предпоставки, които съставляват изискуемия фактически състав за пораждаване на общност върху построеното: сградата или постройката да е реализирана в „груб строеж“ по време на брака; сградата или постройката да е изградена въз осн. на учредено ограничено вещно право на строеж в полза на единия от съпрузите или въз осн. на издадено разрешение за строеж на името на единия от съпрузите; да е налице съвместен принос по смисъла на чл. 21, ал. 2 от Семейния кодекс (СК) в построяването на сградата или постройката; и по отношение на изграденото да възниква вещно право. Отсъствието дори и само на един от посочените кумулативно изискуеми елементи се явява препятствие за пораждаването на общност върху изграденото.

Значимо в случая е и т., че моментът, в който се поражда общността върху

постройката или сградата е моментът на реализирането ѝ в „груб строеж“, стига сградата или постройката да представлява самостоятелен обект – да има вещноправна обособеност и самостоятелно функционално предназначение.

В разглежданата хипотеза не се спори, че сградата е построена по време на брака между родителите на страните върху земя, лична собственост на съпругата, макар да не е било учредено ограничено вещно право на строеж в полза на другия съпруг.

Пред първостепенния съд са събрани гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетелите С. Й. Л., К. П. Г., Б. И. К. и М. В. Г.. Всички те сочат, че къщата в поземления имот е изградена като „груб строеж“ до 1986 г.

С т. обосн.но може да се заключи, че сградата отгря на горепосочените четири кумулативно необходими предпоставки за възникване на съпружеска имуществена общност върху нея. В този смисъл са и задължителните указания по прилагането на закона в Тълкувателно решение № 4/2019 г. от 14.04.2022 г. по Тълкувателно дело № 4/2019 г. Общото събрание на Гражданската колегия (ОСГК) на Върховния касационен съд (ВКС) - приложим е режимът по чл. 18, ал. 1, т. 1 от Семейния кодекс, както и съдебната практика – напр. Решение No 865/20.10.1993 г. по гр.д. No 408/93 г. на I отд. на ВС.

С настъпването на смъртта на В. Т.а през 1987 г. съпружеската имуществена общност върху сградата е била прекратена и се превърнала в обикновена дял. съсобственост. Така е възникнала съсобственост между страните по делото и техния баща, защото към този момент към наследяване по закон, съгласно чл. 5, ал. 1 от ЗН, са призн.ни нейните наследници – синове и съпруг. Преживелият съпруг по правило наследява при особени правила, като чл. 9, ал. 1 от Закона за наследството пояснява, че нег.та част е равна на частта на всяко дете. Така преживелият съпруг е получил 4/6 ид. ч. от правото на собственост, а децата – по 1/6 ид.ч. Ищецът К. Т. е придобил по силата на сделката в Нотариален акт № 107/2005 г. имуществените права на своя баща и станал собственик по наследство на 1/6 ид. ч. и на 4/6 ид.ч. по силата на посочената сделка.

Изложеното налага извод, че делбата на сградата следва де се допусне при права – 5/6 ид. ч. за Т. Т. и 1/6 ид ч. за К. Т..

Така е приел и първостепенния съд, заради което атакуваният съдебен акт и в тази му част ще бъде потвърден.

По разноските: Претенции за присъждане на разноски са заявени, но с оглед характера на производството и фазата, в която се намира, съдът намира, че не дължи произнасяне в т.см. По тях съдът ще следва да се произнесе във фазата по извършване на делбата. В т.см. е разпоредбата на чл. 355 ГПК, която предвижда, че в първа фаза на делбата страните не си дължат разноски, а присъждането им се прави с решението по извършване на делбата във втора фаза. Послед.телната е и съдебната практика в тази насока – напр. Определение № 144/24.04.2012 г., по гр. д. № 70/2011 г., Решение № 3/6.02.2012 г. по гр. д. № 189/2011 г. ВКС и мн.др., която приема, че решението по първата фаза на делбата не финализира процеса, поради което не се дължи и присъждане на разноски.

По обжалваемостта: Настоящото съдебно решение подлежи на касационен контрол, съобразно императивната разпоредба на чл. 280 от ГПК в едномесечен срок от връчването му пред Върховния касационен съд при спазване на изискванията на чл. 280 и чл. 284 от ГПК.

Ръководен от гореизложеното и на осн.ние чл.270, ал.3 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение № 360/24.07.2023 г., постановено от състав на Районен съд – Дупница (ДРС) по гр. дело № 20231510100001 от описа на съда за 2023 г., **като НЕДОПУСТИМО в частта, в която** до делба е била допусната масивна жилищна сграда, със застроена площ от 67 кв. м., състояща се от два етажа, построена в ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор № *** по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. ***, одобрени със Заповед № РД-18- 15/19.02.2008 г. на Изпълнителния директор на АГКК[1]***, последно изменение със Заповед № РД-18- 11680/02.09.2014 г. на Началника на СГКК - Кюстендил, с административен адрес: гр. ***, п.к. 2650, ул. „****“ № 57, със площ от 532 кв. м, трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване (до 10 м), стар идентификатор: няма, номер по предходен план: ***, квартал 67, квартал:67, парцел IV, при съседни поземлени имоти с идентификатори: № ***, № ***, № ***, № ***, № ***, при следните квоти: - 5/6 идеални части за К. Д. Т., с ЕГН *****; - 1/6 идеална част за Т. Д. Т., с ЕГН *****, от гр. ***, кв. „****“, ул. „****“ № 7, ет. 1, ап. 3А.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 360/24.07.2023 г., постановено от състав на Районен съд – Дупница (ДРС) по гр. дело № 20231510100001 от описа на съда за 2023 г., в останалата му обжалвана част, а именно в частта, в която:

ДОПУСКА извършване на съдебна делба между К. Д. Т., с ЕГН *****, от гр. ***, кв. „****“ 12 А, ет. 5, ап. 93 и Т. Д. Т., с ЕГН *****, от гр. ***, кв. „****“, ул. „****“ № 7, ет. 1, ап. 3А на ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор № *** по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. ***, одобрени със Заповед № РД-18- 15/19.02.2008 г. на Изпълнителния директор на АГКК-***, последно изменение със Заповед № РД-18- 11680/02.09.2014 г. на Началника на СГКК - Кюстендил, с административен адрес: гр. ***, п.к. 2650, ул. „****“ № 57, със площ от 532 кв. м, трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване (до 10 м), стар идентификатор: няма, номер по предходен план: ***, квартал 67, квартал: 67, парцел IV, при съседни поземлени имоти с идентификатори: № ***, № ***, № ***, № ***, № ***,

при следните квоти: - 2/3 идеални части за К. Д. Т., с ЕГН *****; - 1/3 идеална част за Т. Д. Т., с ЕГН *****, от гр. ***, кв. „****“, ул. „****“ № 7, ет. 1, ап. 3А,

КАКТО и в частта, в която до делба е допусната Сграда с идентификатор № ***.2, по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. ***, одобрени със Заповед № РД-18-15/19.02.2008 г. на Изпълнителния директор на АГКК-***, последно изменение засягащо сградата: няма, адрес: гр. ***, п.к. 2650, ул. „****“ № 57, разположена в ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор № *** по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. ***, одобрени със Заповед № РД-18- 15/19.02.2008 г. на Изпълнителния директор на АГКК-***, последно изменение със Заповед № РД-18- 11680/02.09.2014 г. на Началника на СГКК - Кюстендил, със площ от 532 кв. м, трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване (до 10 м), стар идентификатор: няма, номер по предходен план: ***, квартал 67, квартал:67, парцел IV, при съседни поземлени имоти с идентификатори: №

***, № ***, № ***, № ***, № ***, със застроена площ: 126 кв.м., брой самостоятелни обекти в сградата: няма данни, предназначение:курортна, туристическа сграда, със стар идентификатор № ***.1, с номер по предходен план: няма,

при следните квоти: - 5/6 идеални части за К. Д. Т., с ЕГН *****, - 1/6 идеална част за Т. Д. Т., с ЕГН *****, от гр. ***, кв. „***“, ул. „***“ № 7, ет. 1, ап. 3А.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____